

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

gentage, hvad jeg sagde i min Fremsættelsestale, som jeg antager, det ærede Medlem ikke har læst, at efter min Mening er det betænkeligt, naar man giver Fortrinsstilling for et saadant Laan, at tage det hele med; og naar man samtidig stiller i Udsigt, at de paagældende ogsaa kan faa Laan til det Arbejde, de selv har udført, i alt Fald i et vist Omfang, saa synes jeg, det er nødvendigt, at man fastsætter Beløbet til højst de $\frac{9}{10}$.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget udtalte, at da Lovforslaget kom frem, blev det modtaget med en vis Ligeegyldighed, ja, jeg tror endogsaa, det ærede Medlem sagde, at det blev opfattet som noget latterligt. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at jeg har allerede fra mange Sider inden for Landbruget mødt stor Anerkendelse i Anledning af dette Forslags Fremsættelse. Man mener, at dette Forslags Gennemførelse vil blive til overordentlig stor Fordel for Landbruget og for hele Samfundet, idet man paa den Maade udnytter Mulighederne meget bedre, end man ellers vilde kunne.

Det ærede Medlem fornægtede jo ikke sin Natur. Ogsaa paa dette Omraade gjorde han Overbud, ogsaa over for sin Partifælle, det ærede Medlem Hr. Hartel, der har været med til at underskrive Betænkningen, idet det ærede Medlem Hr. J. S. Foget vilde have længere Afdragstid og vilde have Udbetalingerne foretaget noget tidligere. Jeg skal over for det første sige, at naar man tænker paa Fortrinsstillingen, saa synes jeg ikke, man kan sige, at det er mere end rimeligt, at Laanene skal tilbagebetales paa 12 Aar, og jeg maa derfor fraaade, at man gaar til en længere Afdragstid. Men i øvrigt er jeg rede til at drøfte Sagen i det Udvalg, som jeg forstaar man ønsker nedsat til videre Behandling af Lovforslaget.

Oluf Pedersen: Jeg tillod mig rent sagtligt at gøre Rede for, at den Begrundelse for Lovforslaget, der gives i Bemærkningerne, er vildledende for Rigsdagens Medlemmer, og dette, at den højtærede Minister mener, at han kan affeje dette med nogle Bemærkninger, som ikke kommer selve Sagen ved, foranlediger mig til at spørge Ministeren: Hvor meget Valuta kan der efter Ministerens Mening spares ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag? Vi er ganske klar over, at Talen om de 15 Mill. Kr. aarlig, der kan spares, er helt ud i Skoven og intet har med Virkeligheden at gøre. Jeg spørger: Hvor meget Valuta mener den højtærede

Landbrugsminister der kan spares? Og lad os saa være klar over, at de Landmænd, det drejer sig om, ikke er de Landmænd, der har været driftige og har passet deres Bedrifter, det bliver ikke dem, der skal have Laanene, men tværtimod Sinkerne, de Landmænd, der er kommet bagefter.

Spørgsmaalet er dernæst, om det ikke, naar man laver en Foranstaltning, hvortil der kan laanes et vist Beløb rentefrit, vil medføre, at fornøftige Foranstaltninger, hvortil der ikke kan ydes billige Laan, ikke kommer i Gang. Det vil jo i Virkeligheden sige, at der ikke efter Vedtagelsen af dette Lovforslag vil foregaa stort mere end før, der vil kun ske dette, at det offentlige kommer af med en Masse Penge, og hele den Tale om, at der spares Valuta, har intet med Virkeligheden at gøre.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bordning):

At det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen kan stille et saadant Spørgsmaal: Hvor megen Valuta kan der spares her, synes jeg bekræfter min Udtalelse om, at det ærede Medlems Tale er saa forvirret, at det er umuligt at svare derpaa. Enhver Landmand, enhver, der har med de Ting at gøre, er klar over, at Gennemførelse af Forbedringer paa de Omraader betyder saa meget økonomisk for Landmændene og saa store Besparelser paa Valutaomraadet, at Gennemførelsen er fuldt forsvarlig, men at opgøre Besparelsen paa Kroner og Øre tror jeg vil overstige selv det ærede Medlems Evner.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Jeg gør blot opmærksom paa, at den højtærede Landbrugsminister optrykker en Betænkning, hvori man taler om en Valutabesparelse paa 15 Mill. Kr. om Aaret. Jeg gør opmærksom paa, at det, som Lovforslaget omfatter, i Virkeligheden kun drejer sig om en Besparelse paa højst 5 pCt. af dette Beløb. Men hvorfor taler man saa om de 15 Mill. Kr.? Fordi Lovforslaget, hvis man var klar over, hvor stor Besparelsen kan blive i Forhold til Udlaanet, slet ikke kunde gennemføres.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.